en mez al möi…

en mèz al möi del bosc
‘na dasa scavezada
palesa drè ‘na rama
‘n schirat enamorà

el sgrifa ‘n ram de pec
pò ‘l rampega su ‘n cima
‘na ciorciola ‘n la boca
en slinc, e pò ‘l sparis

en refol fòrt de vent
me ‘ngremenis lì arènt
e ‘n sgianz de sol l’endora
‘l campigol tut en fior

‘na rama, ‘n crèp pu fis
g’ò ‘n sgrisolon de dent
e ciuta för drè a ‘n aon
spavènt en capriöl

en tendro baticör
de dent quei oci mori
e con en salt pu ‘mpresa
‘l saluda a modo sò

odor de rasa e fiori
profumo dolc de vita
e ‘n oselet che canta
me cuna ‘n ‘na canzon

vedo vargòt su ‘n cima
rosada che ‘mbarluma
e ‘l sol pètena i pradi

come careza al cör

en mez al möi…

l’è ‘n dì pu bel de aeri
con dent dolci sorisi
con tì a vardar la val
‘nde sto ciaror de mel

e ‘l schiratèl el torna
a coriosar pensieri
pò se desmisia ‘l bosc
par svezinarse al ciel

l’è vert l’è azur, pu gialt
color de ‘n bòciol rosa
en quadro che se möve
ninandome par man

Giuliano

Questo/a opera è pubblicata con una Licenza Creative Commons